

foto © Pražské jaro – Ivan Malý

arie z (patrně) Händelových *Brockes-Passion*, která – coby přídavek – představovala brilantní vyvrcholení celého večera.

Marc Niubö

HAMPSON Z RYCHLÍKU

Barytonista **Thomas Hampson** se na Pražském jaru bohužel spíše jen mihnul. Jeho úkol byl ozdobou prvního večera hostování hamburského **Symfonického orchestru Severoněmeckého rozhlasu**, věnovaného (26. 5.) pouhým dvěma autorům. Hampson přednesl sedm písní Hugo Wolfa – jednak na texty Goethovy, a to *Tři zpěvy harfistovy* z Viléma Meistersa a pak *Anakreontův hrob*, jednak na texty Eduarda Möricke – *Starému obrazu*, *Vzdech* a *Ráno*. Souhra s **Christophem von Dohnányim** nebyla nijak zvlášť patrná, ale fungovala. Barytonistův hlas je měkký, klouže po melodiích, dává slovům zřetelný a pravý význam. V přídavku, Wolfově písni *Krysař*, zazněly i další výrazové polohy, pro které je v souhrnu Hampson ideálním písňovým interpretem. Poslouchal by se s chutí jistě déle, než kolik bylo nabídnuto. Dohnányi, významné jméno letošního ročníku festivalu, dirigoval pak Brucknerovu rozměrnou a závažnou *Devátou symfonii*. Nabídl už v první větě přemítavé tempo, meditaci, nevyhrocoval proměny ani žesťové vstupy, a to ani ve Scherzu. Skladba končí pomalou třetí větou, pozoruhodným klidným zpěvem orchestru, který hrál mimořádně soustředěně, pozorně a oduševněle.

Petr Veber

NOKTURNO PLNÉ POEZIE

Libor Nováček si připravil pro poslední festivalové „nokturno“ (Rudolfinum, 2.6.) velice hezký program. Zahájil jej Haydnovou *Sonátou F dur Hob.XVI:23*, po ní následoval výběr z druhého sešitu Debussyho *Preludií*, na závěr pak zazněly *Tři české tance* od Bohuslava Martinů. Nováček je považován za jednoho z nejzajímavějších představitelů mladé pianistické generace, a nutno říci, že své pověsti nezůstal na svém recitálu nic dlužen. Jeho Haydn byl průzračný, přehledný

a poetický. Krajinu hrál Nováček s jemným vtípem, hojně pedalizovaná volná věta měla překrásnou kantilénu, v celé skladbě jsme pak mohli co chvíli obdivovat jedinečné pianissimové efekty. Poetičností a zvukovou jemností se vyznačovala také Debussyho *Preludia*, a to nejen klidná a pomalá čísla, u nichž bychom poetičnost a jemnost čekali, ale i skladby rychlejší a virtuóznější (*Ohňostroj*, *Střídavé tercie*, *Generál Lavine*). Také u tanečních stylizací Bohuslava Martinů jsme mohli ocenit obdivuhodnou zvukovou kultivovanost a poetičnost Nováčkovy projevu. Pianista dokázal svůj poetizující přístup uplatnit dokonce i v efektním přídavkovém *Ohňovém tanci* od Manuela de Falla a svou promyšlenou poetickou vizi nočního recitálu dotáhl až k rozkošné závěrečné skladbičce „na dobrou noc“, v níž hráci hodiny cinkaly svou prostinkou melodií stále pomaleji a pomaleji, až se nakonec úplně zastavily. Poetické ladění nočního koncertu mělo bezesporu svůj půvab a Libor Nováček se tu předvedl opravdu v tom nejlepším světle. Bylo velmi příjemné ho poslouchat, méně příjemné bylo bohužel se na něho při recitálu dívat. Libor Nováček totiž provázel svou hru spoustou divadelně okázalých gest, která působila natolik lacině a neupřímně, až ve mně vzbuzovala pochybnosti o upřímnosti a věrohodnosti hry samotné. Neznám žádného z významných světových pianistů, jenž by se u klavíru choval tak teatrálně. Opravdu dobrý klavírista nemá zapotřebí podbízet se tímhle způsobem publiku. A Libor Nováček podle mého názoru dobrý klavírista skutečně je.

Věroslav Němec

ROZPAČITÝ KONEC

Poslední festivalový koncert, jako protějšek k Mé vlasti dvořákovský, má teoreticky logiku. V konkrétním případě, alespoň tak, jak byl koncipován a realizován (3. 6.) letos, klade nicméně otázníky. Sestava, kterou tvořila *Osmá symfonie* před přestávkou a *Te Deum* po přestávce, je trochu nestandardní, navíc i krátká. Ani provedení obou skladeb bohužel nedokázalo rozpačitý dojem plně rozptýlit. Před **Českou filharmonií** stanul **Eliahu Inbal**, od podzimu její šéfdirigent, a nechtěně potvrdil, že zřejmě skutečně není osobností takového formátu, aby program posvětil a učinil z něj jedinečnou událost. Je to umělec, který na pódiu prostě nehoří. Nemůže proto ani zapálit další jiskru. Symfonie přes jeho snaživost vyzněla obyčejně, *Te Deum* pak samozřejmě zaznělo ve velkolepém zvuku, takže snad alespoň ono dalo publiku pocit, že je přítomno důležitému okamžiku. Mladý soprán **Adrienny Mikschové**, která neměla být do tohoto úkolu obsazena, se však ve zvuku tělesa ztrácel. Naopak **Adam Plachetka** na sebe opět upozornil jako majitel pozoruhodného a víc než slibného hlasu. Snad jen s podobným příslibem nových generací interpretů lze pak koncert přijmout.

Petr Veber